

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 11 i art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy zabranie dziecka miało miejsce zgodnie z orzeczeniem sądowym podlegającym tymczasowemu wykonaniu, które zostało następnie uchylone orzeczeniem sądowym ustalającym miejsce pobytu dziecka w miejscu zamieszkania rodzica mieszkającego w państwie członkowskim pochodzenia, rozpoznający wniosek o powrót dziecka sąd państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało zabrane, powinien sprawdzić, dokonując oceny całości szczególnych okoliczności konkretnego przypadku, czy dziecko bezpośrednio przed zarzucanym bezprawnym zatrzymaniem miało jeszcze zwykły pobyt w państwie członkowskim pochodzenia. W ramach tej oceny należy uwzględnić okoliczność, że orzeczenie sądowe zezwalające na zabranie mogło być wykonywane tymczasowo i że wniesiono od niego apelację.
- 2) Rozporządzenie nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy zabranie dziecka miało miejsce zgodnie z orzeczeniem sądowym podlegającym tymczasowemu wykonaniu, które zostało następnie uchylone orzeczeniem sądowym ustalającym miejsce pobytu dziecka w miejscu zamieszkania rodzica mieszkającego w państwie członkowskim pochodzenia, zatrzymanie dziecka w tym państwie członkowskim po wydaniu tego drugiego orzeczenia jest bezprawne, a art. 11 rozporządzenia ma zastosowanie, jeśli zostanie uznane, iż dziecko bezpośrednio przez tym zatrzymaniem miało jeszcze zwykły pobyt we wspomnianym państwie członkowskim. Jeśli zostanie uznane – przeciwnie – że dziecko nie miało już w tej chwili zwykłego pobytu w państwie członkowskim pochodzenia, orzeczenie oddalające wniosek o powrót oparty na tym przepisie jest wydawane bez uszczerbku dla stosowania ujętych w rozdziale III tegoż rozporządzenia norm dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych w państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 31 lipca 2014 r. – Sommer Antriebs- und Funktechnik GmbH przeciwko Rademacher Geräte-
Elektronik GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-369/14)

(2014/C 439/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sommer Antriebs- und Funktechnik GmbH

Strona pozwana: Rademacher Geräte-Elektronik GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 i art. 3 lit. a) dyrektywy 2002/96/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego oraz załączniki IA i IB do niej lub art. 2 ust. 1 lit. a) i art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE⁽²⁾ z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz załączniki I i II do niej należy interpretować w ten sposób, że napędy do bram (garażowych), zasilane prądem o napięciu znamionowym wynoszącym od ok. 220 V do 240 V, które wraz z bramą (garażową) przeznaczone są do zamontowania w wyposażeniu budynku, objęte są pojęciem sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a w szczególności pojęciem narzędzi elektrycznych i elektronicznych?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy pkt 6 załącznika IA oraz pkt 6 załącznika IB do dyrektywy 2002/96/WE lub art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2012/19/UE oraz pkt 6 załącznika I i pkt 6 załącznika II do niej należy interpretować w ten sposób, że napędy (do bram garażowych) opisane w pytaniu pierwszym powinny być uznane za części składowe wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych w rozumieniu tych przepisów?

3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej a na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2002/96/WE lub art. 2 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2012/19/UE należy interpretować w ten sposób, że napędy (do bram garażowych) opisane w pytaniu pierwszym powinny być uznane za części innego rodzaju sprzętu, który nie wchodzi w zakres stosowania tych dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. L 37, s. 24.

⁽²⁾ Dz.U. L 197, s. 38.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Juergen Schneider, Erika Schneider przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-382/14)

(2014/C 439/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juergen Schneider, Erika Schneider

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W przypadku, jeżeli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnej okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczących uprzednich przelotów? I jeśli tak, to jak należy je odmierzyć?
- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 Tekst mający znaczenie dla EOG, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 28 sierpnia 2014 r. – Schenker Nemzetközi Szállítványozási és Logisztikai Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-409/14)

(2014/C 439/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schenker Nemzetközi Szállítványozási és Logisztikai Kft.